

Arrest

nr. 290 847 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. VAN DER BEKEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 december 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 213 496 van 5 december 2018.

1.2. Op 15 februari 2019 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 22 augustus 2022 niet-ontvankelijk. Deze beslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. X van 16 november 2020.

1.3. Op 27 mei 2021 dient verzoeker een derde beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 30 juni 2021 niet-ontvankelijk. Verzoeker tekent geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.4. Op 25 augustus 2021 dient verzoeker een vierde beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 4 april 2022 niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"A. Feitenrelaas

Op 2 december 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U werd op 3 mei 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (CGVS) en verklaarde toen wat volgt.

U zou de Afghaanse nationaliteit bezitten, van Pashtoense origine zijn, afkomstig uit Kulala, Bahaulay, district Hisarak, provincie Nangarhar in Afghanistan. U zou daar ook het grootste deel van uw leven verblijven, alvorens u begin 2009 een job vond als winkelier op de Amerikaanse basis FOB Joyce en u aldus diende te verhuizen naar het district Sarkano in de provincie Kunar. U zou tot aan uw vertrek uit Afghanistan op de basis verblijven en keerde slechts tweemaal naar huis. Op een dag in de zesde of de zevende maand van 2011 kreeg u telefoon van een zekere Q.E.(...). Hij stelde zichzelf voor als een lid van het Emiraat Hisarak en meldde op de hoogte te zijn van uw activiteiten voor de ongelovigen. U werd daarop gevraagd de Taliban te vervoegen. U dacht echter dat het om een grapje zou gaan van één van uw vrienden. U werd daarop een tweede keer opgebeld waarbij men u nogmaals dwong uw werk op te geven. U weigerde. Een tiental dagen later kwamen de Taliban uw ouderlijke woning bezoeken en werd uw vader meegedeeld dat men het huis zou afbranden indien u niet zou stoppen met uw werk. Zij vertelden uw vader ook dat men u zou neerschieten wanneer zij u zouden zien. Uw vader zei hen akkoord te gaan met hun eisen. U bleef echter werken op de basis, keerde niet meer naar huis terug, maar voelde zich veilig op de basis. Bijna vier jaar later zou u zijn bestolen in de winkel op de basis, waardoor u zich genoodzaakt zag uw winkel op te geven. Bovendien was uw moeder ziek en zag u geen andere mogelijkheid dan terug naar huis te keren. U keerde terug naar huis op 30 Sunbula 1394 (21 september 2015 volgens de Gregoriaanse kalender). U zou er twee nachten blijven, maar reeds in de tweede nacht vielen de Taliban de woning binnen. U kon ontsnappen en trok richting Jalalabad, alwaar u onderdook bij een bevriende winkeleigenaar. U bleef twee nachten bij hem, keerde voor een drietal dagen terug naar de basis in Kunar en verbleef nadien nog een week bij de smokkelaar in Jalalabad. U verliet Afghanistan op 16 mizan 1394 (8 oktober 2015) en reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een taskara (identiteitsbewijs), een toegangsbewijs tot de basis, twee aanbevelingsbrieven, vier certificaten, één foto van uzelf in een winkel en de enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd. U legde ook kopieën neer van volgende documenten: uw toegangsbadge, één aanbevelingsbrief en vier foto's van de militaire basis die u op het internet vond. U stuurde na het gehoor nogmaals dezelfde vier foto's op en voegde daar nog twee foto's uit Bulgarije aan toe.

Op 4 augustus 2017 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 10 december 2018 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 15 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw volgend verzoek werd op 1 augustus 2019 ontvankelijk verklaard door het CGVS. U zei dat u zich eerder door derden liet misleiden en slecht advies opvolgde. U loog over diverse aspecten van uw relaas. U verklaarde deze keer de waarheid te zullen vertellen. U zei te zijn verhuisd van Hesarak naar Jalalabad in 2009. U herhaalde dat u een winkel uitbaatte op een militaire basis maar zou die activiteiten al veel eerder hebben gestaakt dan u eerder zei. U zou naar huis zijn teruggekeerd en uw studies hebben afgemaakt. U werkte later een tijdlang als chauffeur voor M.L.(...), een voormalig lid van de provincieraad, later lid van de vredesraad van de provincie Nangarhar en vriend van uw familie. U verklaarde dat er op een dag naar uw vader werd gebeld met het verzoek om een persoon te laten overnachten in jullie huis. Deze persoon, genaamd S.K.(...), kon immers gezien het tijdstip geen vervoer meer vinden om naar zijn huis in het district Hesarak terug te keren. De daaropvolgende morgen kreeg u de opdracht S.(...) een lift naar Hesarak te geven. Jullie werden tegengehouden aan een checkpoint van de politie. Jullie werden beiden meegenomen naar het

politiekantoor. U werd drie dagen vastgehouden in de gevangenis. Na drie dagen betaalde M.L.(...) een borgsom en werd u vrijgelaten. Zeven dagen na uw vrijlating belde iemand naar uw vader en werd u er telefonisch van beschuldigd een Taliban commandant te hebben laten arresteren. Uw vader verzocht u vervolgens naar het huis van M.L.(...) te gaan. Bij aankomst daar werd u door uw vader van deze beschuldiging op de hoogte gebracht. U bleef nog één nacht bij M.L.(...) om de dag nadien Afghanistan te verlaten. U verklaarde dat uw vader na uw vertrek door de Taliban werd meegenomen en opgesloten. Uw vader werd na het betalen van een som geld vervolgens weer vrijgelaten. U verwees naar de documenten die u toonde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en legde ook enkele bijkomende documenten neer: een kieskaart, een rijbewijs, de taskara van uw vader, de taskara van uw grootvader, een certificaat op uw naam, drie foto's die in Kunar zouden zijn genomen, een diploma middelbaar onderwijs, een rapport van de laatste drie jaar middelbaar onderwijs, een onleesbaar bankuittreksel, certificaten van uw broer A.(...), een badge voor een Amerikaanse basis, badges van uw broer A.(...).

Het CGVS nam op 20 december 2019 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep en voegde aan uw verzoekschrift enkele foto's van uw familie en een brief van M.L.(...) toe. Met het arrest 244108 van 16 november 2020 weigerde de RvV u zowel de vluchtelingstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U heeft geen cassatieberoep ingediend.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, verklaarde u zich op 27 mei 2021 een derde keer vluchteling. U was daarvoor een tijdje in Frankrijk geweest maar keerde naar België terug. Om nog meer negatieve beslissingen te vermijden, verklaarde u vanaf dan enkel nog de waarheid te zullen vertellen. U herhaalde dat u voor M.L.(...) werkte en dat hij de schoonvader van uw zus was. Een dochter van de man zou aan u zijn beloofd. U had het verder opnieuw over uw wedervaren met een Talib, S.(...) genaamd, die werd gevangen genomen nadat u hem had vervoerd. U voegde daar nu aan toe dat S.(...) op 3 september 2020 kon vluchten uit de gevangenis. Vijftien dagen later stuurde hij iemand van de Taliban naar uw huis om u te zoeken. De Taliban zouden ook M.L.(...) hebben ontvoerd en vermoord. S.(...) komt voortdurend bij uw familie langs en vraagt dan aan uw vader waar u bent, zo verklaarde u. Hij en andere leden van de Taliban hadden volgens u ook twee neven van u, de echtgenoot van uw tante en andere inwoners van de regio vermoord, dit omdat zij zich lieten bewapenen door de Afghaanse autoriteiten. U legde een kopie van volgende documenten neer: enkele pagina's uit een oud paspoort van M.L.(...), een brief waaruit moet blijken dat de man een wapen mocht dragen, zijn toegangsbewijs tot het "Hoog Vredeconsulaat".

Het CGVS verklaarde uw derde verzoek op 30 juni 2021 niet-ontvankelijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan maar diende op 25 augustus 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u geen nieuwe elementen heeft en alles al naar waarheid hebt verteld. Gezien de taliban de macht in uw land hebben overgenomen, is uw vrees alleen maar erger geworden. U wijst er ook nog eens op dat u jarenlang voor de Amerikanen heeft gewerkt en suggereert dat de Amerikanen u wel als vluchteling zouden erkennen.

Op 24 november 2021 heeft u het CGVS een foto van een badge bezorgd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat S.(...) uit de gevangenis zou zijn ontsnapt, sindsdien naar u op zoek zou zijn gegaan en tevens M.L.(...), twee neven en een oom zou hebben vermoord, moet worden beklemtoond dat uw tweede verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Daarbij wees het CGVS onder meer op het feit dat u tijdens uw eerste asielprocedure bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, u pas naar aanleiding van uw tweede verzoek verwees naar uw werkzaamheden voor M.L.(...) en tal van vage, onlogische en zelfs tegenstrijdige verklaringen het geloof in uw zagezegde vrees voor S.(...) danig ondermijnden. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd op 16 november 2020 door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot dit verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter is van dergelijk element geen sprake. Zoals u ook al deed naar aanleiding van uw vorig (derde) verzoek, herhaalt u dat de man met wie u problemen zou hebben gekend, met name S.K.(...), uit de gevangenis ontsnapte en nog steeds naar u op zoek is (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legt bovendien geen documenten neer die de eerdere appreciatie van zowel het CGVS als de RvV zouden kunnen ombuigen. Pas op 24 november 2021 heeft u het CGVS een foto van een kaartje bezorgd. Volgens u betreft dit uw "driving batch", allicht wil u hiermee aantonen dat u als chauffeur voor M.L.(...) heeft gewerkt. Echter stelt het CGVS vast dat dit louter een kopie betreft en dat u dit document bovendien bijzonder laattijdig neerlegt. Bovendien kan worden gewezen op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Verder heeft uzelf evenmin elementen of stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban in uw geval een nieuw element zou zijn dat de kans aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, noch zijn er in het dossier dergelijke elementen aanwezig. U stelt dan wel dat u "vijf jaar officieel en twee jaar onofficieel" voor de Amerikanen in uw land zou hebben gewerkt (verklaring volgend verzoek, vraag 20), wat een extra risico met zich zou meebrengen nu de taliban aan de macht zijn, echter merkt het CGVS op dat de asielinstanties wat dat betreft al tot de vaststelling kwamen dat u deze werkzaamheden niet heeft aangetoond. Zo oordeelde de RvV op 10 december 2018 dat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk als winkelier te hebben gewerkt op een militaire basis in Kunar, waardoor volgens de Raad evenmin enig geloof kon worden gehecht aan de problemen die u naar aanleiding van deze job zou hebben gekregen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen

het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdstaatsplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze

intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in uw regio van herkomst. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker tracht een aantal weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen, waarbij vooreerst aanklaagt niet te zijn gehoord omtrent de gewijzigde situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Hij kaart vervolgens de situatie aan sinds de taliban aan de macht kwamen waarbij hij een vrees voor vervolging door de taliban aanhaalt wegens zijn verblijf in Europa en het indienen van een beschermingsverzoek. Tot slot geeft verzoeker aan dat de algemene veiligheids-situatie in Afghanistan precair blijft en gaat hij in op de humanitaire situatie aldaar.

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie. Hij voegt verder geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 4 mei 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en antwoordt op het verzoekschrift. Zij verwijst ook nog naar volgende landeninformatie, via weblinks:

- algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

4. Aanvullende nota's

4.1. De verwerende partij maakt op 2 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

4.2. Verzoeker maakt op 7 maart 2023 overeenkomstig voormeld artikel 39/76, § 1 een aanvullende nota over waarbij hij ingaat op de actuele situatie van zijn familie alsook zijn verblijfssituatie in België en verwestering. Hij voegt daartoe een aantal foto's waarop zijn broer zou te zien zijn in Iran alsook foto's van de omstandigheden waarin zijn familie in Afghanistan zou verblijven. Tevens voegt hij twee werkbeloftes toe. De getuigenis van K.W. zoals vermeld in de inventaris ontbreekt.

De aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting bevat deze getuigenis wel. Naast de werkbeloftes en een aantal foto's die hij eerder had bijgebracht, voegt hij hierbij nog twee andere werkbeloftes.

Verzoeker geeft in beide aanvullende nota's dezelfde toelichting bij bovenstaande stukken.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker

om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

5.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Onderzoek van de nieuwe elementen

6.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren uit vrees voor vervolging door de taliban omdat hij weigerde zijn werk op te geven als winkelier op de Amerikaanse basis FOB Joyce. De Raad hechtte geen geloof aan deze aangevoerde vervolgingsfeiten omdat verzoeker niet aannemelijk maakte daadwerkelijk als winkelier te hebben gewerkt op een militaire basis in Kunar.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek gaf verzoeker aan over diverse aspecten van zijn relaas te hebben gelogen. Hij herhaalde dat hij een winkel uitbaatte op een militaire basis, maar zou die activiteiten al veel eerder hebben gestaakt dan hij eerder zei. Hij verklaart dat hij hierna werkte voor de vooraanstaande politicus M.L. en dat hij problemen heeft gekend met de taliban omdat hij ervan werd beschuldigd een talibancommandant, S., te hebben laten arresteren. Zowel de commissaris-generaal als de Raad weigerden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn relaas over het vervoeren van een talibancommandant in opdracht van een vooraanstaand politicus niet geloofwaardig was.

In het kader van zijn derde beschermingsverzoek herhaalt verzoeker zijn wedervaren met de talibancommandant S. en voegt hieraan toe dat S. op 3 september 2020 kon vluchten uit de gevangenis. S. zou iemand van de taliban naar zijn huis hebben gestuurd om hem te zoeken. De taliban zouden naast M.L. ook twee neven en een oom van hem hebben ontvoerd en vermoord. Het CGVS verklaarde dit verzoek niet-ontvankelijk wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

In het kader van zijn vierde verzoek verwijst verzoeker naar de vervolgingsfeiten zoals aangevoerd tijdens zijn vorige twee beschermingsverzoeken, namelijk zijn problemen met de taliban en meer in het bijzonder met de talibancommandant S. Hij haalt verder de machtsovername van de taliban aan en stelt dat zijn vrees alleen maar erger is geworden. Hij suggereert dat de Amerikanen hem wel als vluchteling zouden erkennen.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij een foto van een badge neer.

De commissaris-generaal motiveert aangaande verzoekers wedervaren met de talibancommandant S. op goede gronden als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat S.(...) uit de gevangenis zou zijn ontsnapt, sindsdien naar u op zoek zou zijn gegaan en tevens M.L.(...), twee neven en een oom zou hebben vermoord, moet worden

beklemtoond dat uw tweede verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Daarbij wees het CGVS onder meer op het feit dat u tijdens uw eerste asielprocedure bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, u pas naar aanleiding van uw tweede verzoek verwees naar uw werkzaamheden voor M.L.(...) en tal van vage, onlogische en zelfs tegenstrijdige verklaringen het geloof in uw zagezegde vrees voor S.(...) danig ondermijnden. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd op 16 november 2020 door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot dit verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter is van dergelijk element geen sprake. Zoals u ook al deed naar aanleiding van uw vorig (derde) verzoek, herhaalt u dat de man met wie u problemen zou hebben gekend, met name S.K.(...), uit de gevangenis ontsnapte en nog steeds naar u op zoek is (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legt bovendien geen documenten neer die de eerdere appreciatie van zowel het CGVS als de RvV zouden kunnen ombuigen. Pas op 24 november 2021 heeft u het CGVS een foto van een kaartje bezorgd. Volgens u betreft dit uw "driving batch", allicht wil u hiermee aantonen dat u als chauffeur voor M.L.(...) heeft gewerkt. Echter stelt het CGVS vast dat dit louter een kopie betreft en dat u dit document bovendien bijzonder laattijdig neerlegt. Bovendien kan worden gewezen op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is."

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte badge vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker laat deze motieven geheel onbesproken en brengt geen enkel concreet element of argument aan dat deze bevindingen in een ander daglicht kan plaatsen, kan verklaren of kan weerleggen. Voorgaande motieven blijven dan ook gehandhaafd.

6.2. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat hij niet meer werd gehoord sinds de machtsovername door de taliban.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineerstortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de facto regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker

heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen op 25 oktober 2021, aldus na de machtsovername door de taliban, zij het weliswaar zeer kort na de machtsovername.

Verzoeker werd gevraagd of er naast zijn vluchtrelaas nog elementen zijn die hij wenst aan te brengen met betrekking tot huidig volgend verzoek om internationale bescherming en om deze toe te lichten (AD CGVS, 4de VIB, verklaring volgend verzoek 25 oktober 2021, vraag nr. 20).

In zijn *"verklaring volgend verzoek"* heeft verzoeker gesteld dat hij vijf jaar officieel en twee jaar onofficieel voor de Amerikanen zou hebben gewerkt een extra risico met zich meebrengt nu de taliban aan de macht zijn, waarover in de bestreden beslissing terdege als volgt wordt gemotiveerd: *"Verder heeft uzelf evenmin elementen of stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban in uw geval een nieuw element zou zijn dat de kans aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, noch zijn er in het dossier dergelijke elementen aanwezig. U stelt dan wel dat u "vijf jaar officieel en twee jaar onofficieel" voor de Amerikanen in uw land zou hebben gewerkt (verklaring volgend verzoek, vraag 20), wat een extra risico met zich zou meebrengen nu de taliban aan de macht zijn, echter merkt het CGVS op dat de asielinstanties wat dat betreft al tot de vaststelling kwamen dat u deze werkzaamheden niet heeft aangetoond. Zo oordeelde de RvV op 10 december 2018 dat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk als winkelier te hebben gewerkt op een militaire basis in Kunar, waardoor volgens de Raad evenmin enig geloof kon worden gehecht aan de problemen die u naar aanleiding van deze job zou hebben gekregen met de taliban."*

Verder leest de Raad dat verzoeker ook heeft verklaard al sinds 14 november 2015 in België te zijn, hier te zijn geïntegreerd en de taal te hebben geleerd. In zoverre hij in het kader van zijn interview bij de DVZ niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar een vrees voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa, het indienen van een beschermingsverzoek of omwille van een (toegeschreven) verwestering, benadrukt de Raad dat verzoeker op de DVZ werd gehoord op 25 oktober 2021, slechts twee maanden na de machtsovername, toen de situatie in Afghanistan nog volatiel was en het beleid van de taliban onduidelijk.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker, gezien de devolutieve werking van het voorliggende beroep, de mogelijkheid heeft om zijn huidig verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt. Verzoeker kan dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota, een mogelijkheid waarvan hij in casu gebruik heeft gemaakt aangezien hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's een betoog uiteenzet met betrekking tot terugkeer naar Afghanistan, zijn verblijfssituatie in België en verwestering.

6.3. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een vrees aan voor de taliban als terugkeerder uit Europa, zijn verblijf in Europa en wegens het indienen van een beschermingsverzoek; in zijn aanvullende nota's haalt hij ook een vrees voor de taliban aan omwille van verwestering, gelet op zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan en een doorgedreven integratie in België.

Heden, bijna twee jaar na de machtsovername, is er een beter zicht op de situatie in Afghanistan en het beleid van de taliban. Er ligt afdoende actuele en objectieve landeninformatie voor, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, op basis waarvan volgende analyse kan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking

tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder geweld-dadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).). Bronnen geven tevens aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.4. In casu blijkt dat verzoeker Afghanistan reeds in oktober 2015 heeft verlaten en dat hij in december 2015 in België aankwam.

Bij aanvullende nota's legt verzoeker vier werkbeloftes voor, waaruit ook blijkt dat hij hier in België reeds heeft gewerkt, hetgeen verzoeker ter terechtzitting bevestigt. Tevens blijkt dat verzoeker in juli 2021 een aanvraag om verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, waarbij verschillende getuigenissen werden gevoegd. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker daarvan één getuigenis toe, met name een brief van K.W. van 6 februari 2021 die als voogd voor niet-begeleide minderjarigen optreedt. Zij schrijft daarin:

"Via deze rol heb ik M.B.M. leren kennen. Eén van mijn pupillen, die medio 2019 in België VIB heeft gevraagd, komt uit dezelfde regio als B.. Vanaf het begin heeft B. zich over deze jongen ontfermd. Mijn pupil is steeds welkom bij B. en kan dan even ontsnappen aan het leven in het asielcentrum. B. dringt er bij de jongen op aan dat hij naar school moet gaan, dat hij Nederlands moet leren en dat hij respect moet tonen voor de mensen met wie hij in contact komt. B. heeft er mede voor gezorgd dat mijn pupil sterk genoeg is om op het rechte pad te blijven en daarvoor ben ik hem zeer dankbaar.

Gedurende deze periode werkte B. voltijds en ging hij 's avonds naar de Nederlandse les. Hij wil graag werken en is dankbaar voor de kansen die België hem tot nu toe heeft gegeven.

Ik zie B. dan ook als een rolmodel voor mijn pupil omdat hij iemand is die zich integreert en bereid is hard te werken."

Hoewel verzoeker op vijftwintigjarige leeftijd is vertrokken uit Afghanistan en dus zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht, kan in casu geen abstractie worden gemaakt van het feit dat verzoeker reeds langdurig afwezig is uit Afghanistan, dat hij bijna 8 jaar in België verblijft waarbij verzoeker gedurende lange periodes heeft kunnen werken toen hij in het bezit was van een attest van immatriculatie (van december 2015 tot december 2018 en van februari 2019 tot november 2020) en dat uit de getuigenis van K.W. blijkt dat verzoeker Nederlands heeft geleerd, dat hij zich integreert alsook dat hij zich engageert om Afghaanse minderjarigen, zoals de pupil van K.W., wegwijst te maken in de Belgische samenleving door hen bewust te maken van de hier geldende waarden, normen en gedragsregels.

In deze merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar ook andere verschillende groepen aanwezig zijn, zoals ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Vooral ISKP heeft een sterke positie in Nangarhar, in het bijzonder in de stad Jalalabad. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan een risicoverhogende factor zijn (EUAA "Afghanistan: security situation", augustus 2022, p. 156-162; EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 136-138).

6.5. De Raad brengt in herinnering dat het onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging tevens een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging of ernstige schade vóór het vertrek zou kunnen worden vastgesteld, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoeker geenszins uit, gezien de machtsovername door de taliban in 2021 en de actuele beschikbare landeninformatie.

In deze stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele elementen aanwezig zijn, en tevens als zodanig door verzoeker middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota's worden aangehaald, die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. Zulke beoordeling heeft nog niet plaatsgevonden. In het licht hiervan kan het relevant zijn verzoeker omstandig te horen omtrent de invulling van zijn leven tijdens zijn achtjarig verblijf alhier en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan.

Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan zijn zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere

onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumentatie in nota met opmerkingen niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 april 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES